

ting, fordi der var for mange uklarheder. Er det ikke netop fordelagtigt, at det er synligt for enhver i offentligheden og i pressen og i øvrigt også i Folketinget, hvem det er, der bestrider den dér rolle som spindoktor eller pressesekretær, eller hvad man nu kalder det?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg vil gerne besvare hr. Keld Albrechtsens spørgsmål til mig ved at tage fat i vores debat fra før frokostpausen: Hvis man tænker det igen, var der så ikke nogle klare misforståelser i debatten og i noget af den debat, jeg havde med Venstres ordfører? For Venstres ordfører lagde til grund, at fordi man havde titel af pressemedarbejder, af kommunikationskonsulent, var man særlig rådgiver. Det er jo ingenlunde tilfældet.

Sådan er det også under den nuværende regering. Der er også ministerier, der ikke har særlige rådgivere ansat. Men forskellen er – og det kan jeg eksemplificere med mit eget tilfælde: Jeg havde en medarbejder, der ikke var særlig rådgiver, som stod for pressekontakt, han var kommunikationskonsulent. Forholdet mellem ham og mig var jo, at han ikke skulle gå, samtidig med at jeg gik som justitsminister. Men hvis der var ting, han forelagde for mig, hvor han var uenig med mig i min konklusion, så kunne han gå til departementschefen og sige, at han havde haft en drøftelse med ministeren, og så gik departementschefen ind og prøvede at overbevise mig om, at jeg havde taget fejl.

Hvis det var en særlig rådgiver, kunne jeg jo bare skære igennem og sige: Det skal du gøre, sådan er dét. Men så var departementschefen ikke inde over sagen.

Det er dér, hvor jeg synes, at professor Jens Peter Christensen rejser en meget spændende debat i det tidsskrift, vi fik her i forgårs, som ikke hedder Administrativ Debat, men Forvaltningsdebat – jeg undskylder, at jeg kom til at sige forkert i formiddags.

Men den der meget tætte afhængighed, der er til ministeren og den særlige rådgiver, synes jeg er et spændende tema.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg tror ikke, at vi skal bede et udvalg om at se på, om man skal have det eller ikke skal have det. Derimod tror jeg, at det under alle omstændigheder af sig selv vil være sådan, at sådan et udvalg også vil se på, om den måde, det er ble-

vet skruet sammen på, og som blev nedfældet i 1998-betænkningen, er den rigtige.

Der vil jeg også godt henvise til det, som hr. Frank Jensen henviste til, nemlig at Jens Peter Christensen, som selv var med til at lave 1998-betænkningen, problematiserer det ved at skrive: Den særlige rådgiver vil i modsætning til den faste embedsmand i ét og alt dele skæbnefællesskab med ministeren. Og det giver nogle komplikationer i forhold til, at så bliver loyaliteten ekstremt stor i forhold til den minister, han har skæbnefællesskab med.

Det synes jeg er en interessant problemstilling, men det tror jeg under alle omstændigheder at et sådant udvalg også vil se på, for det er ikke noget med, at den endelige ordning er fundet én gang for alle, fordi der sker en ny udvikling. Derfor er det en spændende diskussion under alle omstændigheder.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil allerførst sige tak for, at vi her efter frokostpausen er kommet ind til benet af problemerne i denne her debat og nu kommer over til at diskutere, hvordan man tackle de her spørgsmål i fremtiden. Det synes jeg er aldeles fint.

Kl. 13.15

Så vil jeg sige, at hvis de meldinger, som hr. Frank Jensen kommer med, kan komme ind i dette udvalgsarbejde – for det er en helt afgørende problemstilling med den afhængighed – så vil jeg da meget indstille til min folketingsgruppe, at vi så kan stemme for det forslag til vedtagelse.

Men jeg synes ikke rigtig, hr. Jens Rohde siger noget om det, og derfor vil jeg afvente, hvad regeringen siger om, hvordan den ser på det, for det er jo regeringen, der skal nedsætte det udvalg. Sådan har jeg opfattet forslaget til vedtagelse, og derfor er det jo regeringens fortolkning, der i sidste ende bliver den afgørende.

Så vil jeg bare sige til hr. Jens Rohde, at det er rigtigt nok, at det er en fordel, at ting er synlige, men jeg synes bare – og det troede jeg også altid havde været Venstres opfattelse – at det er bedre, når der er tale om rent partipropagandistiske funktioner; at de folk, der udøver de funktioner, er ansat i partierne.

Vi har jo betydelige midler stillet til rådighed af Folketinget på anden vis fra valgsomme osv. til partierne, så de kan ansætte medarbejdere. De kan også ansætte medarbejdere til at udforme